

Presuda Suda (četvrto vijeće) od 9. rujna 2021. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Bundesverwaltungsgericht – Austrija) – Adler Real Estate AG, Petrus Advisers LLP, GM/Finanzmarktaufsichtsbehörde (FMA)

(Predmet C-605/18) ⁽¹⁾

(„Zahtjev za prethodnu odluku – Vrijednosni papiri izvršeni za trgovanje na uređenom tržištu čije je sjedište u državi članici ili koje posluje unutar države članice – Obveza transparentnosti – Obavješćivanje o „većinskim udjelima” koje su u društvima stekle osobe koje „djeluju zajednički” – Direktiva 2004/109/EZ – Članak 3. stavak 1.a četvrti podstavak – Pojam „stroži zahtjevi” – Direktiva 2004/25/EZ – „Nadzor” od strane tijela određenog u skladu s člankom 4. te direktive”)

(2021/C 462/04)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Bundesverwaltungsgericht

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Adler Real Estate AG, Petrus Advisers LLP, GM

Tuženik: Finanzmarktaufsichtsbehörde (FMA)

Izreka

Članak 3. stavak 1.a četvrti podstavak točku (iii.) Direktive 2004/109/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 15. prosinca 2004. o usklađivanju zahtjeva za transparentnošću u vezi s informacijama o izdavateljima čiji su vrijednosni papiri izvršeni za trgovanje na uređenom tržištu i o izmjeni Direktive 2001/34/EZ, kako je izmijenjena Direktivom 2013/50/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 22. listopada 2013., treba tumačiti na način da mu se protivi propis države članice koji imatelje dionica ili fizičke ili pravne osobe iz članka 10. ili 13. Direktive 2004/109, kako je izmijenjena Direktivom 2013/50, podvrgava zahtjevima u pogledu obavješćivanja o većinskim udjelima, a koji su, u smislu tog četvrtog podstavka, stroži od onih predviđenih Direktivom 2004/109, kako je izmijenjena Direktivom 2013/50, pri čemu ti stroži zahtjevi proizlaze iz zakona, propisa i administrativnih odredbi donesenih u vezi s ponudama za preuzimanje, a da taj nacionalni propis pritom ne povjerava ovlast osiguranja usklađivanja s takvim zahtjevima tijelu te države članice, određenom u skladu s člankom 4. Direktive 2004/25/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 21. travnja 2004. o ponudama za preuzimanje.

⁽¹⁾ SL C 445, 10. 12. 2018.

Presuda Suda (deseto vijeće) od 9. rujna 2021. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio l'Obvodní soud pro Prahu 9 – Češka Republika) – XR/Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost

(Predmet C-107/19) ⁽¹⁾

(„Zahtjev za prethodnu odluku – Socijalna politika – Direktiva 2003/88/EZ – Organizacija radnog vremena – Pojmovi „radno vrijeme” i „vrijeme odmora” – Stanka tijekom koje je radnik obvezan biti spreman otići na intervenciju u roku od dvije minute – Nadređenost prava Unije”)

(2021/C 462/05)

Jezik postupka: češki

Sud koji je uputio zahtjev

Obvodní soud pro Prahu 9

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: XR

Tuženik: Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost.

Izreka

1. Članak 2. Direktive 2003/88/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 4. studenoga 2003. o određenim vidovima organizacije radnog vremena treba tumačiti na način da je „radno vrijeme” u smislu te odredbe stanka dodijeljena radniku tijekom njegova radnog vremena unutar koje on mora moći otići na intervenciju u roku od dvije minute u slučaju potrebe, ako iz sveobuhvatne ocjene svih relevantnih okolnosti proizlazi da su ograničenja nametnuta tom radniku tijekom predmetne stanke takve prirode da objektivno i u velikoj mjeri utječu na njegovu mogućnost slobodnog upravljanja vremenom tijekom kojeg njegove profesionalne usluge nisu tražene i mogućnost da to vrijeme posveti vlastitim interesima.
2. Načelo nadređenosti prava Unije treba tumačiti na način da mu se protivi to da, u skladu s nacionalnim postupovnim pravom, nacionalni sud, odlučujući nakon što je njegovu odluku ukinuo viši sud, bude vezan pravnom ocjenom tog višeg suda ako ta ocjena nije u skladu s pravom Unije.

(¹) SL C 131, 8. 4. 2019.

**Presuda Suda (treće vijeće) od 9. rujna 2021. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio
Bundesverwaltungsgericht – Njemačka) – Bundesrepublik Deutschland/SE**

(Predmet C-768/19) (¹)

(„Zahtjev za prethodnu odluku – Zajednička politika azila i supsidijarne zaštite – Direktiva 2011/95/EU – Članak 2. točka (j) treća alineja – Pojam „član obitelji” – Punoljetna osoba koja traži međunarodnu zaštitu na temelju svoje obiteljske veze s maloljetnikom kojemu je već odobrena supsidijarna zaštita – Datum koji je mjerodavan za ocjenu svojstva „maloljetnika”)

(2021/C 462/06)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Bundesverwaltungsgericht

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Bundesrepublik Deutschland

Tuženik: SE

uz sudjelovanje: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Izreka

1. Članak 2. točku (j) treću alineju Direktive 2011/95/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 13. prosinca 2011. o standardima za kvalifikaciju državljana trećih zemalja ili osoba bez državljanstva za ostvarivanje međunarodne zaštite, za jedinstveni status izbjeglica ili osoba koje ispunjavaju uvjete za supsidijarnu zaštitu te sadržaj odobrene zaštite treba tumačiti na način da – kada podnositelj zahtjeva za azil, koji je ušao na državno područje države članice domaćina na kojem se nalazi njegovo maloljetno dijete koje nije u braku, namjerava iz statusa supsidijarne zaštite koji je dobilo to dijete izvesti pravo na azil na temelju zakonodavstva te države članice kojim se to pravo dodjeljuje osobama obuhvaćenima člankom 2. točkom (j) trećom alinejom Direktive 2011/95 – datum koji je mjerodavan za ocjenu o tome je li korisnik te zaštite „maloljetnik”, u smislu te odredbe, a kako bi se odlučilo o zahtjevu za međunarodnu zaštitu koji je podnio taj podnositelj zahtjeva za azil, jest datum na koji je potonji – ako je to primjenjivo, na neformalan način – podnio svoj zahtjev za azil.
2. Članak 2. točku (j) treću alineju Direktive 2011/95, u vezi s njezinim člankom 23. stavkom 2. i člankom 7. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, treba tumačiti na način da se pojmom „član obitelji” ne zahtijeva stvarni nastavak obiteljskog života između roditelja korisnika međunarodne zaštite i njegova djeteta.